BÜYÜK Ateş

SAYI: 22

BU SAYIDA:

Ölüm Yarışı

(HİKAYE)

Sarkomer/Çizgi Diyarı

50 Krş.

ATEŞ PİLOT 9

AYNI GÜNÜN AKŞAMI ZORİN, KAPISININ ÖNÜNDE BİR CESET BULDU..

BU SEYYAREYİ TERKETMELİ.

SWAN FEATURES SYNDICATE

GEMİ KAFİLEYİ ALDIKTAN SONRA HAVALANDI.

JANİM DÜNÜNCE EVLENELİM..

BEKİ.. BERLİ ŞURADAN BİR KURTULALIMDA.

BALTA KAFA SESLENDİ...

GEVEZELİĞİ BIRAKIN DÖRT GEMİ ÜZERİMİZE DOĞRU GELİYOR!.

ZORİN'İN GEMİLERİ BİZİMKİLERİ BULMUŞTU.

ATEŞ DERHAL UÇAĞIN İDARESİNİ ÜZERİNE ALDI!

HAYDİ BAKALIM, ARKADAŞLAR BİZLERE İŞ ÇIKTI..

İYİ ŞANSLAR.

MASMAVİ GÖKTE MÜTHİŞ BİR KOVALAMACA BAŞLAMIŞTI....

ŞUNLARA BİR TÜRK OYUNU YAPAYIMDA GÖRSÜNLER.

KORSANLAR BİRDEN İKİYE AYRILDILAR...

MAKSATLARI BİZİ ORTALARINA ALIP ÇAPRAZ ATEŞ AÇMAKTIR!.

ALDIRMA.

ATEŞ BİRDEN HAVA GEMİSİNİ ÜÇ UÇAĞIN ARASINA SOKTU, SONRA ANİDEN YÜKSELDİ. FAKAT BİR BOMBA PATLADI..

ATEŞİN GEMİSİ AĞIR BİR YARA ALMIŞTI. VAZİYETLERİ KÖTÜYE DOĞRU GİDİYORDU...

ATEŞİ AMİRAL YULDUN'DAN YARDIM İSTE!..

ATEŞ YARDIM İSTERKEN, DİĞERLERİ YANGINI SÖNDÜRMEĞE BAŞLADILAR

DEVAMI VAR

Mıknatıslı Gözlükler

Sonra birdenbire vaziyeti anladı. Mıknatıslı gözlükler... Evet... Bu gözlükler şarapneli ona doğru çekmekteydiler. Acı acı bağırarak, gözlükleri gözünden çıkarmağa, fırlatıp atmağa çalıştı. Fakat çok geç kalmıştı...

ÇEVİREN : GÖNÜL SUVEREN

HAPİSHANEDEN kaçmış olan azılı katil Joe Finley, adam boyundaki otların arasına iyice gizlenmiş, etrafı dinliyordu. Polis otomobillerinin uzaklaştığını görünce, çürük dişlerini göstere göstere güldü. Onu yakalıyamamışlardı işte...

Anî bir gürültü, başını kaldırıp semaya bakmasına sebep oldu. Acaip bir gürültüydü bu... Joe, bir an olduğu yerde donmuş gibi kaldı. Sonra gözlerini kırpıştırdı. Tam yukarıda garip bir uçak vardı. Tıpkı gazetelerde zaman zaman resimlerini görüp, tariflerini okuduğu uçan dairelere benziyordu bu... Gözlerini oğuşturdu. Hayır, hayâl görmüyordu; tam tepesinde hakikaten bir uçan daire vardı. Bu garip uçak, baş döndürücü bir sür'atle ilerliyerek, ileri deki siyah bir bulutun arkasında kayboldu.

Finley uzun müddet gözü havada bekledi durdu. İnanılacak şey değildi bu... Sonra polis arabalarının sesini duyunca, aklına, içinde bulunduğu sıkışık vaziyet geldi. Onu hâlâ arıyorlardı. Yakalandı mı cezalandıracaklar, yâni elektrikli sandalyeye oturtacaklardı. Para bulması ve memleketten kaçması lâzımdı. Fakat parayı nasıl bulacaktı?... «Ah bir tabancam olsaydı!» diye pis pis güldü.

İşte o anda gözüne, yerdeki gözlükler ilişti. Bunlar, şimdiye kadar gördüklerine hiç de benzemiyordu. Camlar gayet kalındı; kristal gibi kesilmişti. Tam şakağa gelen kısımlarda da saat kadranını andıran ufak daireler vardı.

Joe Finley, bir müddet bu gözlüğü tetkik etti. Sonra anî bir kararla bunları gözüne takıverdi. Ve hayretle bağırdı. Yere baktığı zaman, on metre derinlikteki pas tutmuş demir boruyu görebiliyordu. (Zaten sonradan, şakaklardaki kadranlar vasıtasiyle istediği mesafeyi görebileceğini de öğrendi.) Bu gözlükleri takınca, katı cisimlerin arkasında bulunan her şeyi sanki hemen yanıbaşındaymış gibi, kolaylıkla görebiliyordu.

Fakat ondan sonra olanlar, Joe Finley'i daha da şaşırttı. O kadranlarla oynarken, yerin altındaki paslı boru ağır ağır yükselmeğe başladı. Joe Finley:

— «Mıknatıslı gözlükler!» dedi. «Bunların sayesinde katı cisimlerin arkasındaki şeyleri görmekle kalmıyacak, aynı zamanda kadranlar vasıtasiyle, uzaktaki cisimleri yanıma kadar da getirtebilecek im!...»

Sonra tekrar başını kaldırarak göğe baktı. Vaziyeti anlamıştı artık... Bu gözlükler, o uçan daireden düşmüş olacaktı. Çürük dişlerini göstere göstere tekrar güldü:

— «Çabuk para bulması lâzımgelen biri için fevkalâde birşey bu gözlük...»

Sonra birdenbire ciddileşti. Şehirden çok uzaktaydı. Banka veya kuyumcuları soyması da imkânsızdı. Polis ise bütün yolları, kırları, bayırları araştırıyor, onu bulmağa çalışıyordu. Yakalandığı takdirde, işlediği cinayetlerin cezasını çekecekti...

Nihayet kırlarda saklanmağa ve o mıntakadan uzaklaşmağa karar verdi. Kabil olduğu kadar yürüyecek, daha ilerde bir şehre gidecekti. Ondan sonra da para bulacaktı tabiî... Ele geçireceği paraları, mücevherleri düşündükçe, neşeleniyordu.

Bir silâh sesi, aklını başına getirdi. Askerî tecrübe sahasında olduğunu hatırlamıştı. Yeni silâhların tecrübeleri hep burada yapılırdı. Fakat Joe Finley endişelenmedi bile... Bu mıntakayı gayet iyi bilirdi. Hedeflerin yanına yaklaşmadığı takdirde, şarapnellerin kendisine isabet etmesi de imkânsızdı. Dönerek sür'atle ilerlemeğe başladı.

Akşam olmuştu artık... Joe Finley hâlâ yürüyordu. Bir hayli de ilerlemişti. Pek yakında bu mıntakadan çıkacaktı. Ondan sonra da ver elini şehir... Yukarıdan akseden bir gürültüye başını kaldırdı:

— «Uçan daire mi gelir? Acaba o mahlûklar, bu mıknatıslı gözlükleri bulup aldığımı anladılar mı?»

Artık ortalık iyice kararmıştı

(Devamı 18. sayfada)

82-13
GÜNAYDIN, KURTULDUĞUNUZA ÇOK MEMNUN OLDUM
ADAMLARINIZI HAPSETTİM. KIZMADINIZ MI ?..
MÜMKÜN.. BENİ KAZMİR'DEN ZANNEDİYORSUNUZ
ÇOK ASİLSİNİZ !.
BANA BİR AT VERİN. KAZMİR'E YETİŞMELİYİM O HAİN ÖLMELİ !

BU İŞTEN VAZGEÇİNİZ !
NİÇİN ÖYLE İSTİYORSUNUZ
83
SİZİ ÖLDÜRMEK İSTEYEN CEZASINI BULDU. ONU HAPSEDECEĞİM
İYİ YA !..
HALİFE VE ARAM KAZMİR VE ALTINLARIN PEŞİNE DÜŞERLER...

İŞTE ! ŞİMDİ YAKALARIZ !
AZ SONRA KAÇAĞA YETİŞİRLER...
84-1
DAHA HIZLI !
TESLİM OL !

ANSIZIN HALİFENİN ATI KÖSTEKLENİR...
KAÇIRMA ONU !.
ARAM KAZMİR'İN PEŞİNİ BIRAKMAZ

86-13
HEY ! TESLİM OL !
ASLA !
KAZMİR NEHRİN BATAKLIĞINA SAPLANIR..
İMDAAT ÖLECEĞİM..
OYUN BİTTİ KAZMİR. DÜŞ ÖNÜME BAKAYIM

KORKUSUZ ŞÖVALYE 55

SANA İYİ BİR CEZA VERMELİ AMA HALİFE MUTLAKA ÖLDÜRÜR.. HAYDİ HEMEN DEFOL ŞURADAN

NASIL ?..

BİR GÜN CEZANI ÇEKERSİN NASIL OLSA

BAKALIM HALİFE NE DİYECEK ?..

Ö NEREDE ?..

CEZASINI BULDU. KAÇARKEN BATAKLIĞA SAPLANDI

AMA, ALTIN YÜKLÜ SANDIKLARI KURTARDIM

O HALDE ARTIK DÖNELİM !

ŞATONUN ÖNÜNDE HERKES ARAM'IN DÖNÜŞÜNÜ BEKLER...

GELİYOR !.

YAŞAYIN PRENS, YİNE GALİP GELDİNİZ. ŞATOYA ŞEREFLE DÖNÜYORSUNUZ

BU DA NESİ ?.. FORSALAR SERBEST !

BEN SERBEST BIRAKTIM. ONLARI BANA BAĞIŞLAYIN HEPSİNİ. NE OLUR ?

BENİM HATIRIM İÇİN !

KIZIMIN HAYATINI KURTARDINIZ BU ARZUNUZU YAPTIM !

ARAM FORSALARA BİRER TARLA DA BAĞIŞLAR...

MİNNETTARLIĞIMIZI SİZE NASIL ÖDERİZ ?

HALİFE VE KIZI SAMİMİ ŞEKİLDE VEDALAŞIRLAR

HOŞÇA KALIN !

İYİ YOLCULUKLAR !.

KALYONLAR AĞIR AĞIR UZAKLAŞIR...

SON

KÖR

HİKÂYE

YAZAN :
OĞUZ ÖZDEŞ

KÖR adam, yanındaki çocuğa:

— «Bak bakalım,» dedi. «Yoldan geçen var mı?...»

Çocuk çitten boynunu uzatarak etrafa göz gezdirdi:

— «Evet,» diye cevap verdi. «Uzaktan bir araba geliyor.»

Kör, âdeta homurdanarak:

— «Bekleyelim,» dedi. «İki senedir bekliyorum, beş dakika daha bekleyebilirim.»

Bir müddet sustuktan sonra tekrar sordu:

— «Evde mi, iyi biliyor musun?»

— «Dedim ya, biraz evvel kadını pencerede gördüm.»

— «Ya hizmetçi?»

Çocuk asabî bir sesle cevap verdi:

— «Sokağa çıktı dedik ya! Bahçıvan da evde yok. Beyi de akşam saat yediden evvel köşke gelmez.»

Kör derin bir nefes aldı. Sonra çocuğa döndü:

— «Kadını gördün, tanıyorsun değil mi? Orta boylu, esmer, zayıfça...»

— «Evet, tanıyorum.»

— «Araba geçti mi?»

— «Geçti.»

— «O halde yürü bakalım.»

Çocuk, körün elinden tuttu; birlikte çitin öbür tarafına geçtiler ve bir müddet yürüdükten sonra, köşkün önüne geldiler. Çocuk, köşkün mermer merdivenlerini çıkıp, zili çaldı. Kapı açıldı; genç, güzel, esmer bir kadın gözüktü. Biraz heyecanlı, fakat gülümsemeğe çalışarak:

— «Gene sen misin?» diye sordu. «Artık işi her güne bindirdin değil mi? Daha dün sana para verdim.»

Çocuk, acındıracak bir tavır takınarak:

— «Ne yapayım hanımcığım,» dedi. «Bu mide her gün yemek ister.»

Kadın güldü ve çocuğa para vermek için içeriye doğru gitmeğe hazırlandığı sırada, ansızın bir feryat kopardı.

Kör, sessiz sedasız merdivenleri çıkmış ve gizlendiği yerden birdenbire genç kadına doğru birkaç adım yürümüştü. Kör, titrek bir sesle:

— «Beni tanıdın, değil mi?» diye sordu.

Genç kadın dehşet içinde:

— «Hayır, sizi tanımıyorum!» dedi. «Ne istiyorsunuz benden?»

Kör :

— «Evvelce kocandım, beni tanımıyor musun?» diye kekeledi. «Yalnız gözlerimi kaybettim. Suratım o kadar bozulmadı. Bir daha geri dönmiyeceğimi zannediyordun! Yedi sene bu, dile kolay... O zaman yirmi bir yaşındaydın. Herhalde şimdi daha güzelleşmiş, daha olgunlaşmışsındır. Kaç âşık değiştirdin kim bilir? Beni öldü zannedince, ne derin bir nefes aldığını tahmin ediyorum. Halbuki ben o deniz kazasında yalnız hâfızamı ve gözlerimi kaybetmiştim. Ben bile kendimi ölü zannediyordum. Ancak o hâdiseden beş yıl sonra kendimi toparlayabildim. İki yıldır hep seni arıyorum.»

Kadın, korkudan geri çekilirken, kör, bağırır gibi sözlerine devam etti:

— «Bütün bunlara sebep sensin! Muvazenesini kaybederek düştüğü sanılan kocanı vapurdan denize iten de sen! Fakat artık elime geçtin! Bütün kusurlarını affediyorum... Yine benim karım ol!...»

Kadın :

— «Aradığınız kadın ben değilim,» diye kekeledi. Herhalde bir başkasına benzettiniz beni... Ben sizi hiçbir yerde görmedim. Benim adım Neclâ'dır. Yirmi dört yaşındayım. İki sene evvel ilk defa evlendim.»

— «Hayır, sensin! Kokunu, sesini tanıyorum!...»

Kör, müthiş bir örfe homurtusuyla, elini kadının yüzünde, saçlarında gezdirdi... Sanki yüzünü görmek istiyormuş gibi, âciz bir gayretle ona doğru eğildi:

— «Sensin!» dedi. «Sensin! Aldanmama imkân yok...»

Sonra çocuğa döndü:

— «Küçük, şunun gözlerine bak, yeşil mi?»

Çocuk lâkayt bir tavırla:

— «Daha ziyade elâya kaçıyor!» dedi.

Kör, çocuğa emreder gibi:

— «Daha yaklaş!» diye bağırdı. «Şunun sol bileğine bak! Bileğinin tam orta yerinde büyük bir ben görüyor musun?»

Çocuk, tarif edilen yere baktı ve büyük bir ben gördü. Sonra gözlerini kadına çevirdi. Kadının bakışlarındaki yalvarıcı ifadeden pek memnun olmuştu. Köre dönerek :

— «Ben filân yok!» dedi.

— «Yalan söylüyorsun!»

— «Niçin yalan söyliyeyim? Hem paramı almak, hem yalan söylemek, bana yakışır mı hiç amca? En ufak bir leke dahi yok... Olsa, var derim...»

Kısa bir sükût oldu. Genç kadın sapsarı kesilmişti. Çocuk birdenbire:

— «Birisi geliyor amca!» diye bağırdı.

Kör, bir an şaşaladı. Sonra geri döndü ve el yordamıyla merdivenlerden inerek yola çıktı.

Çocuk ise hâlâ kapıda duruyordu. Memnun bir ifade ile kadına avucunu açarak:

— «Haydi papelleri avucuma say bakalım abla!» dedi. «Yoksa adamı alır tekrar getiririm!...»

Büyük Ateş

SAYI: 22 CİLT: 2
30 AĞUSTOS 1960

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul müdür: OĞUZ ÖZDEŞ ★ Yayınlayan: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara Caddesi No: 36, İstanbul ★ Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

Zırh içinde Yaşayan Hayvan

Armadillo, kemik levhalardan meydana gelmiş, kalın, kubbemsi ve toprak renginde bir zırhın içinde yaşar. Çeşitli türlerde ayrı kadınlıkta olan bu levhalar, kâfi derecede katı oldukları takdirde, armadillo'nun, küçük hayvanlardan korunmasına yardım ederler. Öyle olmakla beraber, armadillo; jaguar, dağ aslanı, kurt ve çakal gibi hayvanlara yem olmaktan kurtulamaz.

Bir tehlike karşısında armadillo, topaç olarak zırhının içinde saklanır ve toprağın içine gömülür. Zararsız bir hayvan olmakla beraber, bir köşeye sıkıştırılınca hırsla mücadele eder.

Armadillo'ların hiç değilse 12 türü vardır. Dev armadillo'lar 1,52 metre uzunluğundadır; halbuki, «Pichiciago» denilen küçük cinsin uzunluğu 12,5 santimi geçmez. Bantlı armadillo'lar, isimlerini, sırtlarındaki bantların ve kıvrımların sayısına göre alırlar. Ekseri armadillo'lar, Güney Amerika'da yaşarlar.

TELEVİZYON

Radyonun, yalnız sesleri nakletmesine karşılık televizyon, sinema gibi, resimleri de nakleder. Bu olay, yansıyan ışıkların, ilk önce radyo, sonra da ışık dalgasına çevrilmesi ile olur.

Stüdyoda, muhtelif yönlerden, birçok alıcı ayni anda çalışır

Alıcının çalışması ile beraber, hayaller özel bir odaya nakledilir. Burada rejisör, her kameranın aksettirdiği hayali tetkik ederek operatörlere gereken emirleri verir

Alıcılar vasıtasıyla çekilen sahne, rejisör tarafından gözden geçtikten sonra, büyük verici anteneye gönderilir. Bu gönderme, alıcının, çekilen sahneyi radyo dalgaları haline getirmesiyle olur. Bu radyo dalgaları haline gelmedeki rolü, alıcının içindeki elektron ve plâklar oynar

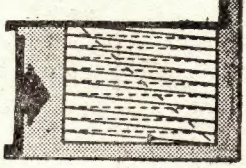

Resimler, saniyede 25 defa, elektronik demetçikler halinde, soldan sağa ve yukarıdan aşağı geçer.

Radyo dalgaları, herç dalgaları halinde, büyük verici antenden, evlerdeki alıcı antenlere geçer.

Evin üzerinde bulunan alıcı anten vasıtasıyla alıcıya gelen radyo dalgaları burada, flöresan tabakası vasıtasıyla ışık dalgasına çevrilir. Bu suretle de, radyo dalgasına çevrilen resimler ışık demetcikleri haline gelir

Radyo dalgalarının ışık demetçikleri haline gelmesinde, katot ışın tüpünün büyük rolü vardır. Işık dalgaları haline gelen resim, alıcı ekranı "Televizyon" üzerinde bildiğimiz resim haline dönüşür. Ayni anda, hoparlörden yükselen ses de bize hoparlör vasıtasıyla iletilir.

Ve bu suretle biz, evimizde, televizyonumuzun başında, kilometrelerce ötedeki olayları tıpkı sinemadaymışız gibi seyrederiz.

Tabanca Kanunu

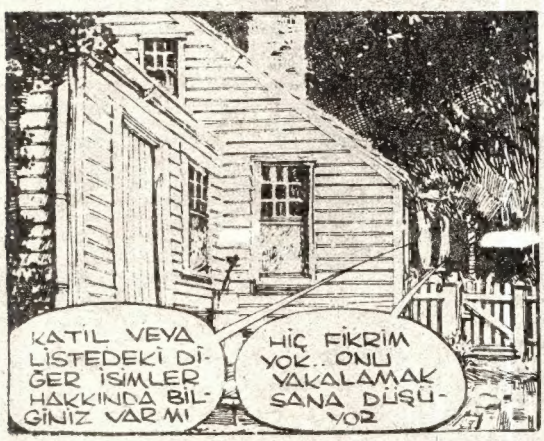

Tabanca Kanunu

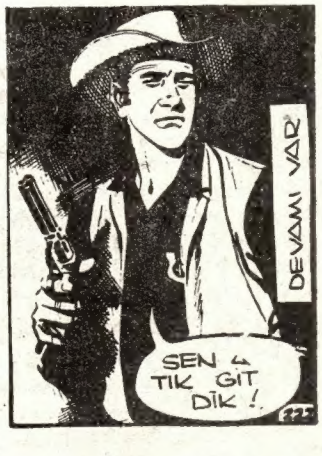

BİR PROFESÖRÜN
GARİP İFŞAATI

İNANIL

MERİH'teki kork

Bizi MAHVETM

İNSANLARIN birbirlerini anlayabilmeleri, yürekten tanıyabilmeleri zannedildiği kadar kolay olmuyor. Hele bu «anlama» dâvası, bir yazarla okuyucusu arasında ise, mesele o vakit daha da çetrefil bir hâl alıyor. Karşılıklı geçip konuştuğunuz bir kimseyi gerek girik ve gerekse kültür bakımından tartabilmeniz mümkün olduğu içindir ki, düşünceleriniz arasında rahatça bir köprü kurabilirsiniz. Halbuki yazı kanalından, yüzünü asla görmediğiniz birisini kendinizden yana çekebilmeniz, konuya göre seçeceğiniz kelimelerle onu aynı fikre getirebilmeniz böyle kolay değil elbet...

Ben, bir yazar olarak, okuyucularımdan aldığım sayısız mektuplardan, yukardaki iddiamda çok haklı olduğumu anlamış olduğum içindir ki, ilmî yazıları okurken çok dikkatli davranır; bilim adamı ile benim kafamda gerekli köprü kurulmadığı zaman der hal kendisini arayıp bularak, havada asılı duran suallerin cevaplarını almağa çalışırım.

Geçenlerde yine böyle oldu. Amerikalı bir ilim adamı olan Prof. L. A. Fruhmann, insanı dehşette bırakan bir yazı yazmış Merih'liler hakkında... Bu zat, aslen Alman. İkinci Dünya Savaşı sırasında geçmiş Yeni Dünya'ya... Burada kendisine gereken ilgiyi göstermişler; çalışmaları için iyi bir zemin hazırlamışlar. O da kolları sıvayıp işe girişmiş. Gök bilginleri, inanınız ki, diğer bilginlerden daha sebatkâr oluyorlar. Birtakım dev teleskoplar, içinden çıkılması müşkül birtakım alelacayip hesaplarla, durup dinlenmeden semayı tarayan böyle kişilere, doğrusu ya, benim saygım fazladır.

Gezegenlere bakacaksın. Uzun uzun düşünecek, hesaplar yapacaksın. Sonra bunların yanlış olduklarını anlıyarak, yeni baştan dâvâna eğileceksin! Kolay değil hani... Bu bakımdan, bizim dünyamızdan ayrı olan dünyalarla ilgili konulara kendilerini vakfetmiş bilginlerin yazılarına fazlaca merakım vardır.

İşte bu yüzdendir ki, Prof. L. A. Fruhmann'ın «Gökyüzü» adlı dergide çıkan yazısını büyük bir dikkatle okudum. Dergiyi elimden bıraktığım zaman, aklımın nerdeyse duracak gibi olduğunu farkettim. İki tek viski attıktan sonra, yazıyı bir kere daha gözden geçirdim. Prof. Fruhmann, meşhur Merih gezegeninde hayat olduğunu ve orada yaşayan garip birtakım yaratıkların dünyamıza saldırmak için mütemadiyen çalıştıklarını iddia ediyordu!...

Bunu bir mizah yazarı lâf olsun diye ileri sürse, yahut muhayyelesi geniş herhangi bir yazar iddia etse, belki kafamı böyle yormıyacaktım ama, karşımdaki sözüne güvenilir kimseydi. Bir kere Prof. Fruhmann, Merih gezegeninde, mutlaka bir atmosferin mevcut olduğunu söylüyor ve bu atmosferde, boyları yüz elli metreyi aşabilen çok eski devirlerde dünyamızda da yaşamış bulunan bazı hayvanlara benzeyen yaratıkların dolaştıklarını ilâve ediyordu! Ayrıca, bu garip yaratıkların insanlar gibi düşünebildiklerini, insanlar gibi hareket edebildiklerini ve hattâ kendilerine göre ileri bir ilme sahip olduklarını ispata yelteniyordu!

MERİH CANAVARLARI

Evet, viski'yi çektikten sonra, şu Merih canavarları beni iyice sarmağa başladı! Küçük spor arabama atlayıp, soluğu Prof. Fruhmann'ın evinde aldım. İsmimi, yazar olduğumu, halk için birtakım konular seçerek bunları işlediğimi biliyor. Esasen kendisiyle bundan beş yıl kadar evvel bir toplantıda tanışmıştık. Ziyaretimin sebebini anlatınca, gülmeğe başladı. Zira kendisini ilk arayan ben değilmişim; meslekdaşları da durmadan kapısını aşındırıyormuş!...

Özel çalışma odasına aldı beni. Oldukça geniş bir yer. Pencereleri yok; fakat tavan

NAKLEDEN : H.

LMAYACAK ŞEY...

kunç yaratıklar EYE ÇALIŞIYOR

I. FİKRİ VEREL

cam. Evi de tek kat üstüne yapılmış. Şirin mi şirin. Orta yerde oldukça büyük bir teleskop duruyor. Duvarlar baştan aşağı, silme kitap kaplı. Kapının hemen yanında koskoca bir çalışma masası, üzerinde dağınık kâğıtlar ve bunların arasında... Elim gayri ihtiyarî «bunların arasında» dediğim şeye uzanıverdi. Ağzım bir karış açık kalmıştı... Kâğıtların birinde, eski masallardaki devlere veya ilk çağlardaki yaratıklara benzeyen tuhaf bir mahlûkun, bütün teferrüatı ile çizilmiş karakalem bir resmi vardı! O yuklarından fırlayan gözlerin herbiri, bir insanın kafasından en az sekiz misli büyüklüğündeydi. Ağzı, bir fırından daha kocaman; çok kılı olan çehresi ise bir ormandan farksızdı!...

Şaşkınlığımı gülerek karşılayan Prof. Fruhmann, hemen elime bir viski bardağı tutuşturup, altıma koltuğu itti. Resim, hâlâ elimde duruyordu. Frankeştayn filmini çeviren rejisör, bu kâğıdı elde etmek için, herhalde beşyüz bin doları vermeğe razı olabilirdi! Hayır, hayır; gördüğüm şeyi burada sizlere anlatabilmeme imkân yok!

İlim adamı tatlı tatlı anlatmağa başladı:

— «Bu resmi ben sekiz yılda çizebildim Bay Lipman! Merih gezegeni ile uğraşmam ise, çok daha eskiye gider... O zamanlar Almanya'da idim. Zor altında çalıştırılıyor, bunun için de işi sıkı tutmuyordum! İlim herşeyden evvel hürriyet ister... Günün birinde beni Hitler'in huzuruna çıkardılar. Bu adam bence, hâlâ anlaşılmamış bir kimsedir! Kendisiyle epey konuştuk. Sık sık sert hareketler yapıyordu. Nihayet masasının üzerine yumruğunu indirip camı padçaladıktan sonra, asıl gayesini açıkladı: Benden, Merih'i nasıl ele geçirebileceğimizi, oraya nasıl ve ne kadar zamanda gidip hâkim olabileceğimizi soruyordu! Dünyayı dar buluyordu kendisi ve Alman ırkı için!... Kâinatı da ele geçirmek istiyor ve bunu söylerken, böyle birşeyi yapabileceğine de inanıyordu! Ona dilim döndüğü kadar, Merih hakkında bilgi verdim. Tatmin olmadı: «Git ve bu konu üzerinde çalış!» emrini verdi. Kapıdan çıkarken: «Şayet işi başaramıyacak olursan, beni ve ideallerimi baltaladığını anlıyacak, seni de fırına attıracağım!» tehdidini savurdu.

«İnsanlarr yok eden fırınlar durmadan yanıyordu. Bunu bildiğimden, **dehşet içinde** ürperdim. O günden sonra, takip edildiğimi, bir saniye bile göz hapsinden uzak bulunmadığımı farkettim! Ne yalan söyliyeyim, çalışıyordum bay Lippman. Fakat diktatörlerin emrinde çalışan isteksiz, hürriyetsiz bir robot gibiydi bu çalışmam... Gerçi Merih'e karşı ilgim fazlaydı ama, bu baskı hevesimi kırmıştı. Kırılan hevesi yegâne kamçılayan şey ise, (SS) polislerinin durmadan birtakım kimseleri yakalayıp fırınlara götürmeleriydi. Ölümden korkuyordum... Bir ilim adamı, kafasındaki şeyleri gerçekleştirmeden asla ölmeyi arzu etmez!

«Neyse, kısa keselim bay Lippman; bu arada Merih hakkında epey yeni bilgiye sahip oldum. Harbin neticesi malûm. Amerika'ya gelişim ise, ayrı bir serüven. Buradaki çalışmalarım bambaşka bir hava içinde olduğundan, herşey daha çabuk ilerliyordu. Günün birinde, Merih gezegeninde, dünyamızdaki atmosfere benzemiyen, fakat buna rağmen, orada da canlı mahlûkların pekâlâ yaşayabilecekleri bir atmosferin mevcut olduğunu keşfettim! Bunu yaparken, güneşin tayfından ve Merih'in gece neşrettiği ışınlardan faydalandım. Evet dostum, Merih geceleri gözle görünmeyen birtakım ışınlar neşrediyor ve belki de bu ışınlar, insanların ömrünü bile uzatıyor.

«Tetkiklerim sırasında, Merih'te durmadan değişen, daha doğrusu hareket eden birşeyler görür gibi oluyordum. Asistanlarım, bunun hâlâ faaliyette olan bazı yanardağlarla ilgili olduğunu iddia ettiler. Ben, «hayır» dedim. Orada hayat olduğunu kesin olarak biliyordum. Merih'te de dünyamızdaki gibi muazzam dağlar, ormanlar ve nehirler vardı. Şu halde... Atmosfer de olduğuna göre, bu gezegende niçin henüz cinslerini tâyin edemediğimiz birtakım yaratıklar olmasındı?...

«Bu düşünceden sonra, bütün huzurum kaçtı. Ben artık dünyada değil, Merih'te yaşıyordum! Kanaatimce, bu gezegende yaşayan ve boyları en azından yüzelli - ikiyüz metre olan yaratıklar bize doğru yönelmişlerdi. İnsanoğlu nasıl Ay'a gitmek, orasını ele geçirmek istiyorsa, bunlar da Dünya'ya gelmek ve bizleri boyunduruk altına almak için uğraşıyorlardı.

«Uzun ve yorucu çalışmalardan sonra, hareket eden cisimlerin, şu resmini çizdiğim canavarlar olduğunu anladım; yahut bu kanaate vardım. Atom ve hidrojen asrı, insanların kendilerine olan itimatlarını arttırdığı içindir ki, dış âlemi sadece kendi zaviyelerinden mütalea etmeğe başladılar. Bu, kuvvetlinin zaafıdır! İlim içten dışa hareket ettiği gibi, dıştan içe de dönebilmelidir. İlimde cevapsız sual yoktur. Olamaz. Benim hesaplarım, dergide de yazdığım gibi, açıktır. İki yıla kadar iddialarımı ispat edeceğimi umuyorum.

«Merih'lilerle günün birinde savaşacağımız su götürmez bir hakikattir. Yalnız, bu savaştan kimin galip, kimin mağlûp çıkacağını şimdiden söyleyebilmek güçtür. Fakat şu kadarını ifade edebilirim ki, Merih'te de kafaları tıpkı bizim gibi çalışan dev yaratıkların kendilerine göre ileri bir ilimleri vardır. Ve kanaatimce, bizim Merih'liler hakkındaki kısır bilgimize mukabil, onların dünyamız ve insanları hakkındaki bilgileri kıyaslanamıyacak kadar geniştir.»

(Devamı 18. sayfada)

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI ⑩ GARTH

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI ⑪ GARTH

BÜYÜK ATEŞ'İN TARİHİ KAHRAMANLIK ROMANI

Cesur Prens

Çeviren : H. FİKRİ VEREL **TEFRİKA NO : 14**

— «Allahın bütün günleri güzeldir. Fakat bugünün diğer günlerden daha başka olduğu şüphe götürmez. İçimde sevinç çağlayanları var gibi... Özgürlük üzerine konuşmak, şöyle kitlelerin karşısına geçip, onlara mutlu insanların hikâyelerini anlatmak istiyorum. Topluluk olsun istiyorum karşımda... Tıpkı mem leketimde olduğu gibi, aralarına gireyim onların, dertlerini bölüşeyim...»

Kral içini çekti:

— «Gün doğmadan neler doğar!» diye mırıldandı. «Elbette o güzel günleri tekrar göreceğiz... Birşey konuşmak istiyorum...»

— «Hiç konuşmayalım, daha iyi...»

— «Fakat ileride hicran olmaz mı bu?»

— «Hayır. Herşeyi bütün teferrüatı ile biliyorum. Neler dönüyor haberim var... Hattâ Keetron'un okuduğu şiiri de dinledim.»

— «Hiç olmazsa düşüncelerini söylemeni isterdim. Başka çocuğumuz yok ondan başka... Çocuksuz aile, bozkıra, çöle benzer... Öyle gelir ki bana, çöller bile utanırlar garip yalnızlıklarından, ürküten çıplaklıklarından... Çocuksuz aile olmamalı derim ben...»

Kraliçe kocasının yanında duruyordu şimdi... Yukarı doğru hafif kalkık burnu, loşlukta onu biraz daha güzelleştiriyordu. Dışarıya, bol ışıkla donanmış aydınlığa, güneşin som aydınlığına baktı doyasıya... Halk öbek öbek ilerliyor, türküler söylüyor, kandan ve döğüşten bahsediyordu. Bayram başlıyalı epey olmuştu demek? Çalgılar çalınıyordu. Belki de herkes sarhoştu...

Bir ara kulaklarına, Cesur Prens'le, yıllardır altın kemeri başkasına kaptırmamış olan iğrenç adamdan bahseden bir şiir çalındı. Ozanlar böyle günlerde çok çabuk düzerlerdi şiirleri...

Kraliçenin dudakları aralandı:

Kapı vuruluyordu. Kral:

— «Girinizl» dedi.

Gelen, Cesur Prens'le hocası Filozof Keetron'du. Genç adamın yüzünde, korkudan eser bile yoktu. Yalnız ihtiyarın benzi biraz soluk gibiydi.

Prens, âdetleri gereğince selâm verdikten sonra, yanlarına sokuldu:

— «Şeref ve haysiyetimizi

korumak, gurbet ildeki kendini bilmezlere ders vermek üzere izninizi rica ediyorum!» dedi. «Döğüşe çağrıldım... Meydana çıkacağım. Kılıcımın ve inançlarımın bana yardımcı olacaklarına yürekten güvenim var. Bugüne değin yaşamanın gerçek sebebini öğretti bana Filozofum. Ona çok şeyler borçluyum. Kültürsüz insanın hayvandan farksız olduğunu, inançsız insanın yaşamağa hakkı olmadığını hep inandırarak anlattı hocam... Döğüşün sonu ne olur bilemem, ama geride beni bekleyen meselelerin olduğunu unutmıyarak savuracağım kılı-

— «Şerefini koruyacak!.. Başsız gövdesini verseler bile kollarıma, onunla yine iftihar etmesini bileceğim. Güzel günlere doğru koşmanın bir başka anısı olacak bu...»

— «Ya memleket?»

— «Oğlunun yapamadığını o vakit sen yaparsın. Döner, ulusunun başına geçer; tutsaklıktan kurtarırsın onları... Böylece, daha da büyük bir taahhüt altına giriyorsun.»

Kral, usulca karısını kucakladı:

— «Tahtlara lâyık bir kadınsın... Benden cesur, oğlun kadar yiğitsin... Biraz sonra döğüş başlıyacak. Sen burada kal!...»

— «Niçin? Bir döğüşte galip gelmek de var, mağlûp olmak da... Tanrının yazdığına karşı gelinmez. Oğlumun döğüşünü seyredeceğim. Korkacağını, kaçacağını sanmam! Ama bir çocukluk eseri olarak bunu yapmağa kalkışırsa, o zaman zehirli hançerimi kalbine saplamakta da asla tereddüt etmem!...»

cımı...»

Kral ilerledi. Oğlunu omuzundan tutup ayağa kaldırdı:

— «İstediğini yapmakta serbestsin oğlum!» dedi.

Kraliçenin ilk defa sesi titrer gibiydi:

— Unutulmıyacak bir gün yaşıyacağız... Sen de, baban da, ben de; geride kalan tutsak ulusumuz da... İçindeki mertlik rüzgârlarının ayaklanmasından öylesine memnunum ki... Yurdumuzu düşman eline bırakırken, hep seni düşünürdüm oğlum. O illerin halkına, kendi sınıfındanmış gibi, gerçekten samimî davranacak bir evlâdın yetiştiğini görerek mutlulanırdım. Senin iradende ekinlerin daha büyük, çiçeklerin daha bir renkli olacaklarına nedense inanırdım. Gençliğin çiçeklenirken, Kanlı Meydan'a gidiyorsun... Hayatın ne olduğunu öğrendiğini söyledin ama, daha yaşamalıydın ki, bu düşüncelerinin ürünlerini toplayıp, başkalarına da verirken, henüz hiçbir şey bilmediğini kendi kendine itiraf edebilecek mantığa sahip olmalıydın. Dünya, hayatlar boyunca öğrenilemiyecek kadar çok ve derin bilgilerle, muammalarla doludur. Sorsam şimdi sana: 'Yalnız özsaygısı, yalnız gurur mu sürüklüyor seni Kanlı Meydan'daki döğüşe?' desem; kolay kolay duygularının gerçek yönünü çıkaramazsın aydınlığa...»

Cesur Prens, annesini dinlerken huzur duyuyordu. Söyledikleri doğruydu. Hakkı vardı Kraliçenin... Tekrar diz çöktü:

— «Benimle bir ana gibi konuştunuz. Yüreğimi heyecanlandırdınız. Teşekkür ederim. Şimdi, ne yapacağım hususundaki emrinizi, bir kraliçe olarak emrinizi bekliyorum...»

Kraliçe oğlunu kendine çekip göğsüne bastı:

— «Git ve döğüş yavrum!»

Filozof Keetron'un bir kere daha gözleri dolmuştu bu asil sahne karşısında... İnce dudaklarını ısırırken, içinden şöyle diyordu:

— «Yeryüzünde cesarete, mertliğe ve özsaygısına bağlı olan insanlar bulundukça, gün gelecek, bütün ülkeler karanlıktan aydınlığa çıkacaklar, özgürlük türküleri söyleyerek kardeş olacaklardır!...»

İKİNCİ KISMIN SONU

YENİ ROMANIMIZ

ALTIN KURŞUN ÇETESİ

Her satırı heyecan ve macera dolu harikulâde bir roman.

GELECEK SAYIDA BAŞLIYORUZ

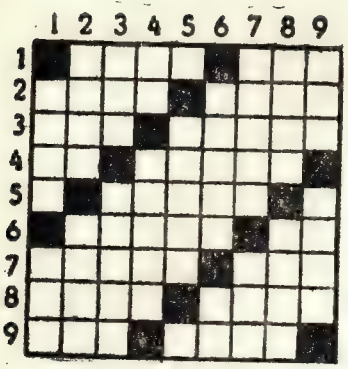

Soldan sağa doğru:

1 — Yaşayan, Kilisede bulunur. 2 — Su taşıyan, Bir çeşit saç boyası. 3 — Birdenbire, Bir yemiş. 4 — Bir nota, Verimsiz toprak. 5 — Köy evleri ondan yapılır. 6 — Kol uzunluğu, Tersi bir hayvan. 7 — Sandallar onunla yürür, Kışın yağar. 8 — Çok beyaz, Bir çiçek. 9 — Neşeli, Büyük anne.

Yukarıdan aşağı doğru:

1 — Bir gün, Gözün üstündeki. 2 — İnek yavrusu, Kulağa takılır. 3 — Bir sayı, Türklerin eski yurdu. 4 — Tersi sanat, Olmamış. 5 — Üzerinde kayılır. 6 — Harç yapılır, Bir soru eki. 7 — Yardımcı, Hınç. 8 — Çok yavrulamış, Sayı. 9 — Ağırdan alma, Dört köşe.

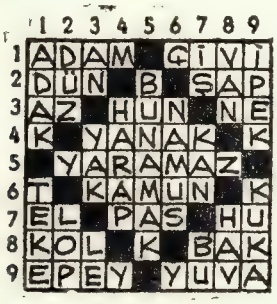

GEÇEN SAYIDAKİ BULMACANIN HALLİ

ÇOK DÜŞÜNMÜŞ !

İki arkadaş konuşuyorlardı:

— «Peki, dün yediğin pastalardan kardeşine hiç ayırdın mı?»

— «Neden soruyorsun?»

— «Onu düşündün mü diye?...»

— «Düşünmez olur muyum hiç; gelecek diye ödüm koptu!...»

T Ü N E L

Tarih dersinde öğretmen sordu:

— «Anibal niçin Alp dağlarının üzerinden geçti?»

— «O vakit tünel yapılmamıştı da onun için...»

RÜZGÂR YETMEMİŞ !

Ahmet Bey, küçük yeğenine sordu:

— «Burada iki yeldeğirmeni vardı değil mi Cemil?»

— «Evet amca.»

— «Peki bir tanesi ne oldu?...»

— «Rüzgâr yetmediği için bir tanesini kaldırdılar!»

BAHÇEDE !

Bayan Fatma bahçesine çıkınca hayrette kaldı:

— «Ali, sen bugün okuldan kaçıp, yine buralarda dolaşıyorsun ha!...»

— «Yalan, okula gitmedim ki, kaçayım!...»

mizah

BİLGİLİ TALEBE

— «Vahşî hayvanlar en çok nerede bulunur Sedat?»

— «Afrika'da öğretmenim.»

— «Aferin Sedat. Bana üç tane vahşî hayvan söyler misin?...»

— «Söylerim öğretmenim. Bir arslanla iki kaplan!»

Kapaktaki resmin hikâyesi

ÖLÜM YARIŞI

KAPTAN Eyston, İngiltere'den Fransa'ya otomobil yarışı için gelmişti. Otomobil küçücük, bir kişilikti. Makinesini kendisi hususî bir şekilde yaptırmıştı. Nihayet yarış günü geldi. Yarış, Paris'in ötesinde yapılacaktı. Her cinsten, her memleketten birçok otomobiller bu yarışa girmek için gelmişlerdi. Kaptan, muvaffak olacağından emindi. Bir tepenin etrafını beş defa döneceklerdi ve birinci gelene mühim bir mükâfat vaad ediliyordu.

Yarış başlamadan evvel, son defa olarak makinesini bir daha muayene etti. Herşey yerli yerinde idi. Hiçbir noksan yoktu. Yarış, «üç!» sayısile başladı. Makinelerin çıkardıkları karbon kokuları, etrafa fena koku yaymağa başlamıştı. Birinci tur bittiği zaman, Kaptan Eyston en önde gidiyordu. Kendisine en yakın rakibi, onu elli metre arkadan takip ediyordu. Kaptan, muvaffakiyetinden emindi.

Dördüncü turun sonuna kadar böylece kendinden emin, neş'e ve heyecan içinde idi. Fakat beşinci tura başlar başlamaz, bir yanık kokusu duyar gibi oldu. Elleri direksiyonu sımsıkı tutmuş, ayakları gaz pedalında donmuş gibi idi. Dikkat etti, motordan duman çıkıyordu. Ne olduğunu anlamadan yarışa devam etmeğe mecburdu. Çünkü durmak demek, muhakkak olan birinciliği elden kaçırmak demekti. Aradan iki dakika geçmeden motordan alevler çıkmağa başladı. Beyninden vurulmuş gibi olmuştu. Elleri ve ayakları kendi vazifelerini yapıyorlardı. Otomobil mütemadiyen alevleniyordu.

Çok geçmeden ateşin ayaklarına tesir ettiğini ve pişen et kokularını duymağa başladı. Çaresiz ayağa kalktı. Dümeni bir elle kullanmağa çalışarak, diğer eliyle otomobilin arka tarafına oturdu. Şimdi bir elle zor, güç direksiyonu idare etmeğe çalışıyor, diğer eliyle düşmemek için otomobilin bir kenarını tutuyordu. Yarışın bitmesine birkaç yüz metre kalmıştı. Hâlâ hiçbir rakibi kendisine yaklaşmamıştı.

En son ateş otomobilin arka tarafına da geçti. Şimdi artık iki eli de neredeyse yanacaktı. Kurtuluş için çare, kazandığı muvaffakiyetten vazgeçmek ve otomobilden atlamaktı. Fakat beton yol üzerine atlarsa, hem parça parça olacak, hem de rakipleri onu çiğneyecekti. Etrafa bakındı; bir otluk gördü. Arabanın dümenini güç belâ oraya çevirdi. Elinden geldiği kadar makinenin hızını yavaşlattı. Otların üstüne ustalıkla atıldı.

Otomobil birkaç dakika sonra alevler içinde gözden kaybolmuştu. Sıhhiye otomobili hemen Kaptanın imdadına yetişti. Elleri, ayakları neredeyse pişmişti. Sıhhiye gelinceye kadar, otların üzerinde yarı baygın, yarı ölü bir halde yattı.

NİÇİN ÜZÜLÜYORMUŞ !

İki kardeş bir odada yatarlardı. O sabah Ayşe uyandığında kardeşi Ali'yi yatağının içinde oturmuş, düşünür buldu:

— «Neye öyle mahzun oturuyorsun?»

— «Rüyamda Ankara'ya gittim...»

— «Ne var bunda peki?»

— «Yalnız orada amcamı göremedim, buna üzülüyorum...»

DERSTE !

Öğretmen ders anlatırken birden durdu. Arka sıralarra oturan Ali'ye işaret etti:

— «Ağzında ne var bakayım?...»

— «Dilim, öğretmenim!»

COĞRAFYA DERSİNDE

Öğretmen sordu:

— «Bugün hava niçin birdenbire soğudu Aktan?»

Aktan cevap verdi:

— «Kuzey rüzgârı esmeye başladı da ondan, öğretmenim...»

— «Aferin Aktan! Bu rüzgâr daima soğuk mu eser?»

— «Evet öğretmenim. Kuzey rüzgârı ne taraftan eserse essin, daima soğuktur!...»

NE YAPARMIŞ !

— «Çetin söyle bakayım, bir liralık öteberi alıp bakkala iki buçuk lira verirsen, bakkal ne yapar?»

— «Ne yapacak, sevinir elbet!...»

DALGIN ÖĞRETMEN İLE ÖĞRENCİSİ

Öğretmen de dalgındı, öğrenci de... Tarih dersindeydiler. Öğretmen:

— «Söyle bakalım Mehmet,» dedi. «Hangi yılda hangi kral hangi memlekette tahta çıktı?»

Mehmet, hiç düşünmeden cevap verdi:

— «Filân yılda, filân kral, falan memlekette tahta çıktı, öğretmenim!...»

— «Aferin Mehmet!»

SİZ BURANIN YERLİSİMİSİNİZ?
HAYIR, BİZ GEZGİN İNSANLARIZ

AYA NASIL GELMİŞLER?
BELKİ İP ATARAK

SU AYI GEL DE İKİMİZ PAYLAŞALIM
ŞİMDİ DE GÖZLÜNÜZ AYDA MI

ALIN. AY SİZİN OLSUN!

SU KARANLIK KISMI DA SİZ KEŞFEDİN
RUSYA SİZE MİNNETTARDIR

ÖNCE KARANLIK YERİ KEŞFEDİN DE!
BU HERİF DELİNİN BİRİ YAHU
DELİ OLMASA AYI SATAR MI?
AYI RUSYAYA HEDİYE ETTİ

ŞU RUSLAR DA NE DOVMAK BİLMEZ İNSANLAR!
HA HAHA HAHA HA HA
HE HE HE

KAŞİFLİK DE AMMA YORUCUYMUŞ
MARKO POLO NE YAMAN MIŞ MEGER

BEN ARTIK BİR ADIM DAHİ ATAMAM

RAKİPLERDEN BİRİNİ EKTİK

KOŞAYIM DA AYIN KARANLIK TARAFINA İLK ÖNCE VARAYIM
DUR YAHU BEKLE

PEŞİNİ BIRAKMAYAYIM
ORAYI BEN KEŞFEDECEĞİM

GIIIIIIIRRÇ!
DEVAMI VAR

CASUSLAR MEKTEBİ 15

HARDTE KOMİNİSTLERİ BURADA KAMPLARA
..KOYMUŞLARDI. AJANJO'NUN DA GİRMİŞ OLMASI LÂZIM.. O ZAMAN ...

..KOLUNDA DÖĞME NUMARA OLMALI
KAMPDA SOKULANLARIN HERSİNDE VARDIR

KİM O?
OKULUN MEMURLARI. DİNLENMENİZ İÇİN
SICAK SU GETİRDİK

SOL KOLUNDA NUMARA VARSA PARTİDENDİR
ANLAYACAĞIZ
DOKTOR, BANYO HAZIR!

HAVLU VE ÇAMAŞIR DA GETİRDİK!
YARDIM EDELİM

KOLUNUZDAKİ NE?
MAZİYİ BİR NEŞTERLE SİLMİŞTİM

NUMARAYI KAZIMIŞ!
NİKİ UYDURMA BİR YARA YAPMAYI AKIL ETMİŞİM

VAZİYET NASIL KENYIN?
DOKTOR DEEN ROLÜNÜ MÜKEMMELEN OYNUYOR

LİNKS BU RECETEVİ YAPTIRMAMI SÖYLEDİ
ÇAVUŞ İLACI HEMEN ALBAYA HAZIRLA!
DEKİ!

DEEN CESUR BİR KADIN. FAKAT BAŞI BELAYA GİRMEDEN MEKTEPTEN ÇIKARMALISIN
BAŞ ÜSTÜNE!

ALBAYIM İŞTE İLAÇLAR, BUYURUN!
SAĞOL, HEMEN YOLA ÇIKMALIYIM!

HENÜZ KAT'İ DELİL ELDE EDEMEDİM
AMA İLAÇLAR GELİRSE...

ESASLI BİR DELİL BULMALI!

GİDECEĞİNİZ YERLERDEKİ ASKERİ HEDEFLERİ ARAYIN
NOT MU ALIYORSUNUZ?

PARTİNİN EMRİ..
..AYNİ ZAMANDA SİZİ KONTROLLA VAZİFELİYİM

DEVAMI VAR

BUNU DUYDUNUZ MU?

MERİH'TEKİ KORKUNÇ YARATIKLAR

(Baştarafı 11. sayfada)

SAVAŞ NE ZAMAN OLACAK?

İşte, bütün bu anlatılanları dinledikten sonra kafama yerleşen tek soru!... Ben şimdilik, gelecekte müthiş bir Dünya - Merih savaşı olacağına, tıpkı Prof. Fruhmann gibi inanmıyorum. Merih'in, hayalî resmini gördüğüm insanları, daha doğrusu canavarları dün yamıza saldırdıkları zaman, bütün diğer uluslarla birleşerek onlara karşı koyacağız. Atom silâhlarımız, hidrojen bombalarımız hep onları yok etmek için kullanılacak. Hem de geniş ölçüde...

Fakaaat... Atom bombalarının insan nesli üzerindeki izleri hâlâ dururken, böyle bir işe girişebilmek acaba sanıldığı kadar kolay olacak mı? Bir yandan Merih'li canavarlar, öte yandan kendi silâhlarımız, iki ayrı dünya arasındaki savaşı bugüne kadar en usta filmcilerin bile perdeye aksettiremedikleri kadar korkunç bir hâle sokacak. Nesiller tükenecek, medeniyetler sönecek...

Ama bütün bunlar ne zaman olacak?...

Merih'in canavarları ne zaman, hangi tarihte saldıracaklar dünyamıza?... Prof. Fruhmann'a da sordum bu suali... Aklaşmış başını iki yana sallayıp, küçük mavi gözlerini açarak:

— «Bu günü tâyin edebilsek, belki kendimizi koruyacak daha başka keşiflerde bulunur, hattâ ikinci bir sun'i dünya yaparak, Merih'lileri aldatabilirdik ama, şimdilik buna imkân yok!» cevabını verdi.

Ona başka bir sual yetiştirdim:

— «Peki Prof. Fruhmann, ya aldanıyorsanız, ya bu adamlar bizden daha medenî iseler?...»

Güldü:

— «Hiçbir şeye peşin bir yargı neticesi olamaz demek, âdetim değildir bay Lippman. Lâkin maalesef bu işte de benim dediğim doğru çıkacak gibi...»

— «Peki, Merih'in atmosferi ile, dünyamızın atmosferi şekillerin tesbiti bakımından sizi bir yanlışlığa düşürmüş olamaz mı? Belki de iki atmosferden geçen her görüntü aslının devleşmişinden ibaret tir?...»

Tekrar güldü:

— «İyimser olmak güzel şey... Fakat bütün bu çeşit olayları iyi bir gözle görmek, insanı fazlaca tembelleştirir... İnsanoğlu'nun mayasında mevcut olan bu tembellik değil midir ki, onu her yönden geride bırakmış; lâyık olduğu seviyeye ulaşmaktan alıkoymuştur...»

Oturaklı ve yerinde bir cevaptı bu... Başka birşey konuşmadık kendisiyle... Ayrılırken o, tekrar çalışmağa döneceğinden memnun, bense düşünceliydim ..

Mıknatıslı Gözlükler

(Baştarafı 3. sayfada)

için, semada hiçbir şey de göremiyordu. Anî bir kararla elini cebine atarak gözlükleri çıkardı. Bunları hemencecik taktı. Kadranı çevirerek göğü araştırmağa başladı. O acaip gürültü de gitgide yaklaşıyordu...

Birdenbire aradığını gördü Joe Finley... Bu, koskocaman bir şarapneldi. Ve... Ve ona doğru geliyordu. Fakat nasıl olurdu bu? Nasıl?... Tecrübe mahallinden kilometrelerce uzaktaydı. Hedefleri çoktan arkada bırakmıştı o...

Sonra birdenbire vaziyeti anladı. Mıknatıslı gözlükler... Evet... Bu gözlükler şarapneli ona doğru çekmekteydiler. Acı acı bağırarak, gözlükleri gözünden çıkarmağa, fırlatıp atmağa çalıştı. Fakat çok geç kalmıştı...

★

Finley'in cesedini, daha doğrusu ondan kalan parçaları çok sonra buldular. Fakat kimse, biraz ileride otların üzerinde parlayan kırık kristal parçalarına aldırmadı. Bunların ne olduğunu düşünmedi bile...

Kanundan Kaçılmaz

6

MASKELİ SÜVARİ

25